

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ¹

สรวิศ วิไลพงค์รัตน์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา ความหมาย แนวคิด ทฤษฎี และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ โดยมุ่งเน้นการวิเคราะห์พระราชบัญญัติ มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหากล้ากลับมากระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ร้ายแรง อันส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของสังคม³

พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์สำคัญในการลดความเสี่ยงจากการกระทำความผิดซ้ำของนักโทษเด็ดขาดหรือผู้กระทำความผิด โดยได้กำหนดมาตรการป้องกันไว้จำนวนสี่มาตรการ ได้แก่ มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังฉุกเฉิน⁴ ทั้งนี้เพื่อมุ่งคุ้มครองความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของสังคมควบคู่กับการลดโอกาสที่ผู้เสียหายจะต้องได้รับความเสียหายซ้ำจากการกระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน

---

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตัณศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์กัลยา ตัณศิริ และ รองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ ปกป้อง ศรีสนิท, “แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พ้นโทษที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคมระยะที่ 1,” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 50, 4 (ธันวาคม 2564): 504-531.

⁴ วิดวลย์ สุนทรขจิต, มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำ

ความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง [Online], Available URL:

https://www.senate.go.th/assets/portals/93/fileups/272/files/S%3A%20ub_Jun/1interview/IN105.pdf, 2568 (สิงหาคม, 19).

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ นับเป็นกลไกสำคัญของระบบกฎหมายอาญาสมัยใหม่ที่สะท้อนการเปลี่ยนผ่านจากแนวคิดการลงโทษเพื่อการตอบแทน ไปสู่แนวคิดการป้องกันและการบริหารความเสี่ยงเชิงรุก⁵ การที่กฎหมายกำหนดให้สามารถนำมาตรการดังกล่าวมาใช้ภายหลังจากนักโทษเด็ดขาดพ้นโทษแล้ว แสดงให้เห็นถึงการตระหนักถึงข้อเท็จจริงทางอาชญาวิทยาที่ว่าผู้กระทำความผิดรุนแรงบางกลุ่มยังคงมีแนวโน้มสูงที่จะหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีก หากปล่อยตัวโดยปราศจากกลไกควบคุมหรือการติดตามอย่างเหมาะสม ย่อมก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้⁶

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาการบังคับใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษกับผู้กระทำความผิดซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป และศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565⁷ ซึ่งเป็นความผิดอุกฉกรรจ์และใช้ความรุนแรง แล้วพบว่าพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ยังคงมีข้อจำกัดหลายประการในเชิงโครงสร้างและการบังคับใช้ ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายได้อย่างเต็มที่

ประการแรก คือ ปัญหาการห้ามอุทธรณ์คำสั่งยกคำร้องของศาลตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565⁸ ซึ่งกำหนดให้คำสั่งศาลที่ยกคำร้องของพนักงานอัยการเป็นที่สุด ส่งผลให้ไม่สามารถใช้กลไกการตรวจสอบโดยศาลชั้นสูง

⁵ Michael Tonry, *Thinking about Crime: Sense and Sensibility in American Penal Culture* (New York: Oxford University Press, 2004), 97–101.

⁶ Cesare Beccaria, *An Essay on Crimes and Punishments*. By the Marquis Beccaria of Milan. With a Commentary by M. de Voltaire. A New Edition Corrected (Albany: W.C. Little & Co., 1872), อ้างใน ทรยศดา มะลิขาว, บทบาทของผู้พิพากษาในการบำบัดฟื้นฟูผู้เสพหรือผู้ติดยาเสพติด (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2559), หน้า 14–15.

⁷ พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565, มาตรา 3.

⁸ พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565, มาตรา 42.

กว่าได้ แม้คำสั่งดังกล่าวอาจเกิดจากความคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายก็ตาม การตัดสิทธิอุทธรณ์ของพนักงานอัยการในลักษณะนี้ย่อมกระทบต่อหลักการตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจตุลาการ และอาจลดทอนประสิทธิภาพของมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะเป็นสำคัญ

แม้มาตรการเฝ้าระวังจะเป็นมาตรการที่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้พ้นโทษ และกฎหมายได้กำหนดให้การใช้มาตรการดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้การพิจารณาของศาลและหลักความได้สัดส่วน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี การเปิดสิทธิอุทธรณ์เฉพาะแก่ฝ่ายผู้ถูกบังคับใช้มาตรการ โดยไม่เปิดโอกาสให้พนักงานอัยการอุทธรณ์คำสั่งยกคำร้องของศาล อาจก่อให้เกิดความไม่สมดุลในกระบวนการยุติธรรม และขัดต่อหลักความเสมอภาคและหลักกระบวนการยุติธรรมที่เป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาการบังคับใช้มาตรการที่ศาลกำหนดตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 คือ การที่กฎหมายมิได้กำหนดบทลงโทษหรือผลทางกฎหมายที่ชัดเจนรองรับกรณีนักโทษเด็ดขาดซึ่งเป็นผู้พ้นโทษไม่ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว แม้มาตรา 22 ถึงมาตรา 27⁹ จะให้อำนาจศาลกำหนดมาตรการต่าง ๆ เช่น การรายงานตัว การสวมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว หรือการเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู แต่เมื่อผู้พ้นโทษเพิกเฉยหรือฝ่าฝืนคำสั่งศาล กฎหมายกลับกำหนดเพียงให้พนักงานคุมประพฤติตรวจสอบและรายงานต่อศาล โดยไม่ปรากฏบทบัญญัติใดที่มีลักษณะเป็นโทษหรือผลบังคับโทษในทางกฎหมายโดยตรง ความคลุมเครือนี้อาจทำให้คำสั่งศาลขาดสภาพบังคับอย่างแท้จริง และอาจเป็นการเปิดช่องให้มาตรการเฝ้าระวังนั้น ไม่ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงได้ เพราะผู้พ้นโทษนั้นอาจสามารถเลือกที่จะเพิกเฉยต่อคำสั่งศาลได้โดยไม่ต้องเผชิญผลทางกฎหมายใด ๆ จึงอาจทำให้ประชาชนไม่สามารถเชื่อมั่นได้ว่ามาตรการดังกล่าวจะสร้างความปลอดภัยแก่สังคมอย่างแท้จริง

การไม่กำหนดบทลงโทษในกรณีฝ่าฝืนมาตรการข่มส่งผลกระทบต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำโดยตรง เนื่องจากผู้พ้นโทษสามารถเลือกไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลได้โดยไม่ต้องเผชิญผลทางกฎหมายใด ๆ อันเป็นการลดทอนความศักดิ์สิทธิ์ของคำสั่งศาลและบั่นทอนหลักนิติรัฐซึ่งกำหนด

⁹ พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565, มาตรา 22-27.

ว่ากฎหมายต้องมีความชัดเจนและสามารถบังคับใช้ได้จริง สภาพเช่นนี้ไม่เพียงทำให้มาตรการเฝ้าระวังกลายเป็นเพียงมาตรการเชิงสัญลักษณ์ แต่ยังส่งผลให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นว่ารัฐสามารถควบคุมความเสี่ยงจากผู้ที่มิแนวนอน้มกระทำความผิดซ้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้วัตถุประสงค์หลักของพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่อาจบรรลุผลได้อย่างแท้จริง

ประการที่สาม คือ ปัญหาการขาดหน่วยงานอิสระที่ทำหน้าที่กำกับ ตรวจสอบ และถ่วงดุลการบังคับใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ซึ่งเป็นข้อจำกัดเชิงโครงสร้างที่สำคัญของพระราชบัญญัตินี้ เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 จะเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสองฉบับมีการวางกลไกคุ้มครองสิทธิและการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐไว้อย่างเป็นระบบ ในขณะที่พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำฯ ยังขาดกลไกดังกล่าว ส่งผลให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายที่อาจนำไปสู่การใช้อำนาจที่ไม่สมดุลและกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้พ้นโทษ อันอาจขัดต่อหลักสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 จะเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสองฉบับมีการวางกลไกคุ้มครองสิทธิ การกำกับดูแล และการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐไว้อย่างชัดเจน ในขณะที่พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความคิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 กลับยังไม่ปรากฏหน่วยงานอิสระที่ทำหน้าที่ดังกล่าวอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายที่อาจนำไปสู่การใช้อำนาจที่ไม่สมดุลและกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้พ้นโทษได้ อันอาจขัดต่อหลักสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 4¹⁰ และมาตรา 25¹¹ การจัดตั้งหรือกำหนดกลไกอิสระเพื่อกำกับและตรวจสอบการบังคับใช้มาตรการเฝ้าระวังจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อสร้างสมดุลระหว่างการคุ้มครองสังคมกับการเคารพสิทธิมนุษยชน และเสริมสร้างความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมโดยรวม

¹⁰ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560, มาตรา 4.

¹¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560, มาตรา 25.

ดังนั้น เพื่อให้มาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมและให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการห้ามอุทธรณ์คำสั่งยกคำร้องของศาล ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรที่จะควรถือจะมีการปรับปรุงบทบัญญัติในเรื่องการอุทธรณ์ให้ครอบคลุมมากขึ้น ซึ่งการกำหนดสิทธิในการอุทธรณ์นั้น เป็นกลไกหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการยุติธรรม ตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 42 ดังนี้

ในขณะปัจจุบัน ตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 42 บัญญัติว่า

“คำสั่งศาลตามหมวด 3 มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด 4 มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ และหมวด 5 มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องของพนักงานอัยการ ให้เป็นที่สุด ส่วนคำสั่งตามที่พนักงานอัยการร้องขอให้อุทธรณ์ได้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง

การยื่นอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของศาลชั้นต้น”

คำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์ ให้เป็นที่สุด

ขอเสนอแนะให้ตัดบางคำในวรรคแรก และให้เพิ่มเติมข้อความเป็นวรรคที่สาม โดยแก้ไขเป็น มาตรา 42 บัญญัติว่า

“คำสั่งศาลตามหมวด 3 มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด 4 มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ และหมวด 5 มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องของพนักงานอัยการ ให้เป็นที่สุด และส่วนคำสั่งตามที่พนักงานอัยการร้องขอให้อุทธรณ์ได้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง

การยื่นอุทธรณ์ไม่เป็นการทูลเกล้าฯ ถวายตามคำสั่งของศาลชั้นต้น

ศาลอุทธรณ์มีอำนาจมีคำสั่งยื่น แก้ไข หรือเพิกถอนคำสั่งเดิม และมีอำนาจมีคำสั่งใหม่แทนที่ได้

คำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์ ให้เป็นที่สุด”

2. ปัญหาการบังคับใช้มาตรการที่ศาลกำหนด ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมในบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันกรกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 26 ดังนี้

ในขณะปัจจุบัน ตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันกรกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 26 บัญญัติว่า

“ให้พนักงานคุมประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งของศาล โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน การสืบเสาะและพินิจ และการคุมความประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติมาใช้บังคับโดยอนุโลม

หากผู้ถูกเฝ้าระวังไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขที่กำหนดโดยคำสั่งศาล ให้พนักงานคุมประพฤติตรวจสอบถึงเหตุดังกล่าวและแก้ไข

เมื่อครบกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 22 และในทุกรอบหกเดือน ให้พนักงานคุมประพฤติจัดทำรายงานการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเสนอศาล หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติม ลดหรือขยายระยะเวลา หรือยกเลิกคำสั่งมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามมาตรานี้ ให้กรมคุมประพฤติจัดทำฐานข้อมูลในระบบสารสนเทศศูนย์เฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน”

ขอเสนอแนะ ให้เพิ่มเติมแก้เป็นมาตรา 26 บัญญัติว่า

“ให้พนักงานคุมประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งของศาล โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน การสืบเสาะและพินิจ และการคุมความประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤตินำมาใช้บังคับโดยอนุโลม

หากผู้ถูกเฝ้าระวังไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขที่กำหนดโดยคำสั่งศาล ให้มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 100,000 บาท ทั้งให้พนักงานคุมประพฤติดูแลติดตามถึงเหตุดังกล่าวและแก้ไข

เมื่อครบกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 22 และในทุกรอบหกเดือน ให้พนักงานคุมประพฤติจัดทำรายงานการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเสนอศาล หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติม ลดหรือขยายระยะเวลา หรือยกเลิกคำสั่งมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามมาตรานี้ ให้กรมคุมประพฤติจัดทำฐานข้อมูลในระบบสารสนเทศ ศูนย์เฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน”

3. ปัญหาการขาดหน่วยงานอิสระกำกับดูแลการปฏิบัติตามคำสั่งศาล ผู้ศึกษาเห็นควรเพิ่มเติมในบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำคามผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 27/1 ดังนี้

พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำคามผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มาตรา 27/1 บัญญัติว่า

“ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งหรือหลายคณะ เรียกว่า “คณะกรรมการกำกับดูแลมาตรการหลังพ้นโทษป้องกันการทำคามผิดซ้ำ” ประกอบด้วย รองปลัดกระทรวงยุติธรรมซึ่ง ปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข และผู้แทนองค์กรสิทธิมนุษยชน เป็นกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านกฎหมาย ด้านอาชญาวิทยา ด้านทัณฑวิทยา ด้านการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยา ด้านจิตเวชศาสตร์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการทำคามผิดซ้ำจำนวนไม่เกินห้าคน เป็น

กรรมการ โดยให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคุณประพฤติเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการจำนวนไม่เกิน
สองคน

บุคคลที่ถูกแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ กรรมการ เลขานุการ และผู้ช่วยเลขานุการ ต้องไม่ใช่บุคคล
เดียวกันกับบุคคลที่ถูกแต่งตั้งในมาตรา 8 และมาตรา 16 และต้องไม่ใช่บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับนักโทษ
เด็ดขาด”

เอกสารอ้างอิง

วิฑฒณัฒ สุนทรขจฒ. มาตรการทางกฎหมายเกุ่ยวกัฒการปองกัฒการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิด
อุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง [Online]. Available URL:

https://www.senate.go.th/assets/portals/93/fileups/272/files/S%ub_Jun/1interview/IN105.pdf.

ปกปอง ศรีสนฒ. “แนวทางการปรบปรนกฎหมายเพื่อปองกัฒอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พันโทษที่มี
พฤติกรรมเป็นภยต่อสังคมระยะที่ 1,” วารสารนฒศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 50, 4 (ธันวาคม
2564): 504-531.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560.

พระราชบัญญัติมาตรการปองกัฒการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกุ่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565.

Beccaria, Cesare. **An Essay on Crimes and Punishments**. Albany: W.C. Little & Co., 1872. อ้างใน ทรรสดา
มะลขวา. “บทบาทของผู้พฒกษาในการบำบัดฟื้นฟูผู้เสพหรือผู้ดุดยาเสพดุด.” วมานพนธ์ นฒศาสตรม
หาบัฒชฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2559.

Tonry, Michael. **Thinking about Crime: Sense and Sensibility in American Penal Culture**. New York:
Oxford University Press, 2004.